

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120

90-006 Łódź

tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12

e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-61-4(20)13/RB

Łódź, dnia 28 października 2013 r.

DECYZJA Nr RŁO 46/2013

- I.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Katarzynie Orłowskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" w Mrągowie

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), bezprawne zaniechanie wręczenia konsumentowi wzoru odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1225) **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 25 kwietnia 2012 r.**

- II.** Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Katarzynę Orłowską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" w Mrągowie, **karę pieniężną** w wysokości 1 160 zł. (słownie: tysiąc sto sześćdziesiąt złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 tej ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

- III.** Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst

jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do jej art. 33 ust. 5 i 6

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się **obciążyć** Katarzynę Orłowską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" w Mrągowie, **kosztami** niniejszego postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 28 zł 50 gr (słownie: dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt groszy) oraz zobowiązać Katarzynę Orłowską, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" w Mrągowie do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W toku postępowania wyjaśniającego w sprawie badania krajowego rynku sprzedaży bezpośredniej poza lokalem przedsiębiorstwa towarów oferowanych przez przedsiębiorców polskich (sygn. akt RŁO-401-1/12/RB-AK) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – ustalił, iż Katarzyna Orłowska, prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" w Mrągowie – zwana dalej: „Katarzyną Orłowską” – prowadzi sprzedaż bezpośrednią poza lokalem przedsiębiorstwa kosmetyków, suplementu diety oraz materiałów rehabilitacyjnych. Umowy sprzedaży są zawierane w oparciu o wzorzec umów pod nazwą „*UMOWA SPRZEDAŻY NR ...*”. Analiza dokonana w ramach wspomnianego postępowania wyjaśniającego wykazała, iż Katarzyna Orłowska nie wręcza konsumentom wzoru odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r., Nr 22, poz. 271, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów”. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż istnieją podstawy do postawienia Katarzynie Orłowskiej zarzutu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”.

W dniu 6 lutego 2013 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Katarzynę Orłowską praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na bezprawnym zaniechaniu wręczenia konsumentowi wzoru odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, co jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (dowód: karta Nr 1), o czym zawiadomił Katarzynę Orłowską (dowód: karta Nr 2).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Katarzyna Orłowska w piśmie z dnia 4 marca 2013 r. (dowód: karta Nr 21) wskazała, iż dołącza regulamin odstąpienia od zawartej umowy. Do wskazanego pisma Katarzyna Orłowska załączyła również wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Z przedstawionego wzoru wynika, że został on wprowadzony w dniu 25 kwietnia 2012 r. (dowód: karta Nr 22).

Pismem z dnia 16 września 2013 r. Prezes Urzędu zawiadomił Katarzynę Orłowską o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w przedmiotowym postępowaniu

oraz o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy (dowód: karta Nr 45).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Katarzyna Orłowska jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (dowód: karta Nr 4). W dniu 6 kwietnia 2012 r. Katarzyna Orłowska dokonała zmiany nazwy firmy z Przedsiębiorstwo Prywatne „A.D.K” na FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "DELANO" (dowód: karta Nr 5). Katarzyna Orłowska ponownie zmieniła nazwę firmy w dniu 17 lipca 2013 r., tym razem na FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE" (dowód: karta Nr 44). W zakresie prowadzonej działalności Katarzyna Orłowska zajmuje się między innymi sprzedażą detaliczną prowadzoną poza siecią sklepową, straganami i targowiskami.

Katarzyna Orłowska prowadzi sprzedaż bezpośrednią poza lokalem przedsiębiorstwa kosmetyków, suplementu diety oraz materiałów rehabilitacyjnych. Umowy sprzedaży są zawierane w oparciu o wzorzec umów pod nazwą „*UMOWA SPRZEDAŻY NR ...*” (dowód: karta Nr 16).

Katarzyna Orłowska zawiera umowy z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa. Działa ona w systemie prezentacji oferowanych towarów w wynajętych do tego celu pomieszczeniach a zaproszenia w postaci druków bezadresowych wrzucane są do skrzynek pocztowych (dowód: karty Nr 9-10).

Katarzyna Orłowska stosowała wzorzec umowy pod nazwą „*UMOWA SPRZEDAŻY NR ...*” od dnia 1 kwietnia 2011 r. (dowód: karta Nr 16).

Katarzyna Orłowska nie wręczała konsumentom zawierającym umowę sprzedaży oferowanych przez nią produktów wzoru oświadczenia o odstąpieniu od tej umowy. W dniu 25 kwietnia 2012 r. Katarzyna Orłowska wprowadziła nowy wzorzec umowy pod tą samą nazwą, który zawierał oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Wzorzec ten jest wręczany konsumentom (dowód: karty Nr 21-22).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, kto zawiera z konsumentem umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, powinien przed jej zawarciem poinformować konsumenta na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy i **wręczyć wzór oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresem zamieszkania (siedziby)**; obowiązany jest także wręczyć konsumentowi pisemne potwierdzenie zawarcia umowy, zawierające datę jej zawarcia, rodzaj oraz przedmiot świadczenia i cenę.

Katarzyna Orłowska w roku 2012 osiągnęła przychód w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 tej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Konsumentem w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 296, ze zm.) w związku z art. 4 pkt. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Przepis art. 24 ust. 2 ustawy

o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do rozstrzygnięcia przez Prezesa Urzędu sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie, czy w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację wskazanego w art. 1 ust. 1 celu tej ustawy, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów jest wobec tego, aby działania przedsiębiorców, którym zarzucono naruszenie jej przepisów, stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś interesu jednostki lub grupy. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do przedsiębiorców chroni zatem konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem dotyczy nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów, którzy są lub będą klientami Katarzyny Orłowskiej. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił Katarzynie Orłowskiej zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na bezprawnym zaniechaniu wręczania konsumentom wzoru odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Takie działanie może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 tej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Tym samym dla stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) działanie to jest bezprawne,
- 3) działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 672, ze zmianami) – zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej” – jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we

własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą, jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Katarzyna Orłowska została wpisana do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Katarzyna Orłowska jest przedsiębiorcą w rozumieniu powołanego wyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym Katarzyna Orłowska przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jej działania mogą podlegać ocenie pod kątem naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka niezbędna dla uznania działań Katarzyny Orłowskiej za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów została spełniona.**

Ad 2)

Dla uznania działania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest, aby działanie to miało charakter bezprawny.

Art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera przykładowy katalog bezprawnych działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygnatura akt XVIII AmA 32/05) wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, (którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów jest art. 24 ust. 2), nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem. Aktem prawnym, do którego należy odwołać się w tej sprawie jest ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów.

Praktyka opisana w punkcie I sentencji niniejszej decyzji dotyczy bezprawnego zaniechania wręczenia konsumentowi wzoru odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu stwierdził, iż Katarzyna Orłowska zawiera umowy z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa. Działa ona w systemie prezentacji oferowanych towarów w wynajętych do tego celu pomieszczeniach a zaproszenia w postaci druków bezadresowych wrzucane są do skrzynek pocztowych. Katarzyna Orłowska nie wręczała konsumentom, z którymi zawarła umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, kto zawiera z konsumentem umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, powinien przed jej zawarciem poinformować konsumenta na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy **i wręczyć wzór oświadczenia o odstąpieniu, z oznaczeniem swojego imienia i nazwiska (nazwy) oraz adresem zamieszkania (siedziby)**; obowiązany jest także wręczyć konsumentowi pisemne potwierdzenie zawarcia umowy, stwierdzające datę jej zawarcia i rodzaj oraz przedmiot świadczenia i cenę. Uznać zatem należało, iż oprócz obowiązku poinformowania o uprawnieniach związanych z odstąpieniem od umowy, przedsiębiorca ma także obowiązek wręczenia stosownego wzoru umożliwiającego faktyczną realizację tegoż uprawnienia.

Mając na uwadze powyższe **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka** niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Katarzynę Orłowską praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **została spełniona.**

Ad 3)

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 tej ustawy stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować.

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygnatura akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy stwierdził, że sformułowanie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o treści „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”¹ należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu ma do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, wobec których Katarzyna Orłowska zaniechała wręczenia wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. W tej sytuacji bezprawne zachowanie Katarzyny Orłowskiej nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i niedający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów Katarzyny Orłowskiej.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka** niezbędna dla uznania działań Katarzyny Orłowskiej za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów **została spełniona.**

---

¹ W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Na podstawie art. 137 ww. ustawy straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Obecnie problematyka zbiorowego interesu konsumentów została uregulowana w przepisie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z ustaleń dokonanych w niniejszej decyzji wynika, że Katarzyna Orłowska zaprzestała z dniem 25 kwietnia 2012 r. stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki polegającej na bezprawnym zaniechaniu wręczania konsumentom oświadczenia od odstąpienia od umowy. Katarzyna Orłowska wprowadziła nowy wzorzec umowy, który zawiera wspomniane oświadczenie. Obecnie Katarzyna Orłowska zawierając z konsumentami umowy wręcza wzorzec umowy, który zawiera stosowne oświadczenie.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż nastąpiło zaniechanie przez Katarzynę Orłowską stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w dniu 25 kwietnia 2012 r.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 tej ustawy. W takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającej zaniechanie jej stosowania, przy czym ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki spoczywa na przedsiębiorcy.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającej zaniechanie jej stosowania wskazanych w art. 27 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Ad II. sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem od Prezesa Urzędu zależy – w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Katarzynę Orłowską praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o jakiej mowa w art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia na Katarzynę Orłowską kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ustalając wymiar kary za stwierdzoną praktykę Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował

ustaloną wysokość kwoty bazowej. Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymywać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przeszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenia dokonane były co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Katarzynę Orłowską zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie praktyk opisanej w pkt I. sentencji niniejszej decyzji. Należy przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma dowodów wyraźnej intencji Katarzyny Orłowskiej do naruszenia tych interesów. Zebrane w trakcie niniejszego postępowania wyjaśnienia i informacje mogą zatem wskazywać na wspomniane wyżej nieumyślne działanie. O braku umyślności świadczyć może fakt, iż Katarzyna Orłowska zaprzestała stosowania zarzucanej jej praktyki jeszcze przed wszczęciem niniejszego postępowania. Także w trakcie postępowania Katarzyna Orłowska wielokrotnie podkreślała, że zaniechała stosowania tej praktyki i obecnie wręcza już stosowne oświadczenie. Ponadto Katarzyna Orłowska informowała konsumentów o terminie odstąpienia, nie wręczając jednakże stosownego oświadczenia. Takie zachowanie stanowi zatem świadectwo naruszenia przez przedsiębiorcę wymaganych od niego zasad ostrożności w prowadzeniu działalności gospodarczej, a nie celowego działania.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki. Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wskazana praktyka stosowana była co najmniej od 1 kwietnia 2011 r. do 25 kwietnia 2012 r. Uznać zatem należy, iż wskazany okres może świadczyć o długotrwałości naruszenia.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął ponadto pod uwagę okoliczność, iż Katarzyna Orłowska po raz pierwszy naruszyła ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów.

Kara określona w niniejszej decyzji jest wymierzana w związku ze stosowaniem przez Katarzynę Orłowską praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w pkt I. sentencji decyzji, która miała miejsce na etapie zawierania kontraktu i polegała na bezprawnym zaniechaniu wręczenia konsumentom oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka może, ale nie musi odnieść negatywnych skutków dla interesów ekonomicznych konsumentów. Katarzyna Orłowska wskazała bowiem w stosowanym wzorcu umów, iż konsument ma prawo odstąpić od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie 10 dni od zawarcia umowy. Wręczenie tego oświadczenia miało na celu ułatwienie konsumentowi odstąpienie od tejże umowy.

Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie kwoty bazowej do wyliczenia kary pieniężnej na poziomie (*tajemnica Przedsiębiorcy*) % przychodu, tj. kwoty w wysokości 1658 zł po zaokrągleniu do pełnych złotych.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął pod uwagę okoliczność wykazania przez Katarzynę Orłowską zaniechania stosowania niedozwolonej praktyki. Po wszczęciu

niniejszego postępowania Katarzyna Orłowska poinformowała o zaprzestaniu stosowania wskazanej praktyki z dniem 25 kwietnia 2012 r. W związku z powyższym uznać należało, iż Katarzyna Orłowska zaniechała stosowania niedozwolonej praktyki jeszcze przed wszczęciem niniejszego postępowania. Powyższe należy poczytać jako okoliczność łagodzącą, tym samym uzasadniającą obniżenie poziomu wymiaru kary o 30%.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Katarzynę Orłowską karę w wysokości 1 160 zł. (słownie: tysiąc sto sześćdziesiąt złotych), co odpowiada 0,105% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2012 r. i równocześnie stanowi (*tajemnica Przedsiębiorcy*)% kary maksymalnej. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara prawidłowo spełni zarówno funkcję represyjną, jak i swoje zadania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, zapobiegając stosowaniu podobnych naruszeń w przyszłości zarówno przez samego przedsiębiorcę, jak i przez innych sprzedawców.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) – zwanej dalej: „k.p.a.” – w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Kosztami niniejszego postępowania są koszty doręczenia Katarzynie Orłowskiej – stronie postępowania – pism urzędowych, które wyniosły 28 zł 50 gr (słownie: dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt groszy).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Katarzynę Orłowską kwotą 28 zł 50 gr (słownie: dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt groszy).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) koszty niniejszego postępowania Katarzyna Orłowska zobowiązana jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231 000000 w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) w związku z art. 479²⁸ § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt III sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz art. 264 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267). w związku z art. 83 cytowanej wyżej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479³² § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.,) przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Z-ca Dyrektora Delegatury*

Andrzej Kędzia

Otrzymuje:

Katarzyna Orłowska FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA "KATE"